

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko W.

o przywrócenie do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2015 r.,

na skutek skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powoda na wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 5 października 2012 r., sygn. akt VI Pa 364/12,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w Pile wyrokiem z dnia 6 lipca 2012 r. przywrócił powódkę J. S. do pracy w pozwanej spółce cywilnej Firmie Handlowej W. w Z. na poprzednich warunkach pracy i płacy do dnia porodu oraz zasądził na rzecz powódki kwotę 77 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w Poznaniu wyrokiem z dnia 5 października 2012 r., VI Pa 364/12, zmienił wyrok Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Pile z dnia 6 lipca 2012 r. w ten sposób, że oddalił powództwo.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku wniósł w imieniu powódki jej pełnomocnik, zaskarżając w całości wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 października 2012 r., VI Pa 364/12 i domagając się stwierdzenia, że wyrok ten jest niezgodny z art. 11 k.p.c., art. 177 § 1 k.p. oraz

art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Wyrządzenie szkody poprzez wydanie kwestionowanego wyroku uprawdopodobnione zostało tym, że w jego wyniku powódka została pozbawiona wynagrodzenia za pracę od dnia 15 stycznia 2012 r. do dnia 9 lipca 2012 r. w kwocie po 1.500 zł miesięcznie, zasiłku macierzyńskiego w kwocie 7.500 zł oraz możliwości uzyskania zasiłku dla bezrobotnych w kwocie 3.029,10 zł netto. Nadto skarżąca wskazała, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie jest możliwe, zaskarżony wyrok nie podlegał i nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa w sześciu punktach wymagania, jakim powinna odpowiadać skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Są to: oznaczenie wyroku i zakres jego zaskarżenia (pkt 1), przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienia (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6). Każde z tych sześciu wymagań jest indywidualne i niezależne, a zatem każde powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że oceniana pod kątem dopuszczalności skarga nie zawiera elementu wymienionego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., to jest wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W myśl ukształtowanej linii judykatury skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek

prawny za pomocą którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 listopada 2014 r., III CNP 17/14 (LEX nr 1551672) stwierdził, że skarżący musi zatem „wykazać”, a nie „wskazać”, „przedstawić”, „stwierdzić” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, musi więc to przekonująco przedstawić i uzasadnić (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006 nr 1, poz. 17; z dnia 27 sierpnia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006 nr 7-8, poz. 140, z dnia 3 czerwca 2011 r., II CNP 14/11 i z dnia 16 kwietnia 2014 r., IV CNP 65/13, LEX nr 1551672; z dnia 11 lutego 2015 r., II CNP 48/14, LEX nr 1650281).

Skarżąca poprzestała wyłącznie na stwierdzeniu, że „wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie jest możliwe, zaskarżony wyrok nie podlegał i nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną”. Oznacza, to że nie wykazany został brak możliwości wniesienia skargi kasacyjnej czy też skargi o wznowienie postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2014 r., I CNP 50/08, LEX nr 442513 oraz z dnia 4 kwietnia 2012 r., I BP 12/11, niepublikowany) bowiem jak wynika z rozważań dokonanych powyżej obowiązkiem skarżącego jest przekonująco przedstawić i uzasadnić niemożność wniesienia skargi kasacyjnej czy też skargi o wznowienie postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2008 r., I CNP 50/08, LEX nr 442513 oraz z dnia 30 grudnia 2014 r., V CNP 34/14, LEX nr 1583238).

Ubocznie godzi się zauważyć, że całkowicie niezrozumiałe jest oparcie skargi na podstawie naruszenia art. 11 k.p.c. na skutek jego niezastosowania. Skarżąca zdaje się nie dostrzegać, że wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu objęty skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem zapadł w dniu 5 października 2012 r., a wyrok Sądu Rejonowego w Z. w sprawie o sygn. II W [...], który obwinioną J.S. uniewinnił od popełnienia zarzucanych jej wykroczeń został ogłoszony w dniu 11 października 2012 r. Nadto art. 11 k.p.c. stanowi, że ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym, zaś wyrok z

którego powódka wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne jest wyrokiem uniewinniającym w sprawie o wykroczenie.

Sumując powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

I.n